

[Glistrup]

Begrundelse

Embargoer er noget skidt.

Men ligefrem at bruge skattedyderpenge til at spænde et sikkerhedsnet ud – eller ligefrem socialhjælpsstøtte – så Iran kan importere de varer, tjenesteydelser, anlægsaktiver eller andet, denne oliestat ønsker, er efter spørgerens mening at gå for vidt i den anden retning.

Såkalde eksportfremmeordninger (herunder eksportkreditgarantier), landbrugstilskud, ulandstiltag og muligvis meget andet – i dansk og international regi (f.eks. EF og FN) – må talmæssigt afdækkes, så det kommer helt frem i lyset, hvor meget Iran slipper billigere fra sin nævnte import, end tilfældet ville have været, hvis de iranske importører skulle have betalt fuld kommerciel pris (heri inkluderet den risikopræmie, som sælgerne ville kalkulere med, hvis de ikke fik offentlige garantier for, at de vil få deres salgspris betalt, også i tilfælde af manglende evne og/eller vilje hos den iranske importør til at betale).

Svar (20/4 89):

Industriministeren (Nils Wilhjelm):

Der er af eksportfremmemidlerne disponeret (forbrugt eller reserveret) følgende tilskud til danske virksomheders eksportfremstød i Iran i årene 1985–89:

1985	1,4 mio. kr.
1986	0,8 mio. kr.
1987	0,5 mio. kr.
1988	0,4 mio. kr.
1989 (indtil 14/4-89)	0 kr.

Som det fremgår af oversigten, er det meget beskedne beløb, der i perioden er anvendt til fremme af eksporten til Iran. Det skal bemærkes, at midlerne ydes til danske virksomheders eksportfremmeaktiviteter. Tilskuddene er fortrinsvis ydet til udstillingsdeltagelse. Den lave og vigende aktivitet er udtryk for, at indsatsen er på vægeblus.

I 1985 garanterede Eksportkreditrådet for en eksport til Iran på 721 mio. kr. svarende til 92,6 pct. af Danmarks samlede eksport til Iran og i 1986 for en eksport på 486 mio. kr. svarende til 51,5 pct. af den samlede eksport.

For 1987 og 1988 foreligger der ikke tilsvarende oplysninger, da Eksportkreditrådet har afskaffet indhentningen af disse statistiske indberetninger fra de danske eksportører for at let-

te eksportørernes administrative forpligtelser. Til belysning af omfanget af Eksportkreditrådets garantigivning i forbindelse med eksport til Iran i den sidste del af perioden kan det imidlertid oplyses, at Eksportkreditrådets totale udstedte eksportkreditgarantiforpligtelser på Iran ultimo 1987 udgjorde 253 mio. kr. og ultimo 1988 177 mio. kr.

Danmarks samlede eksport i de to år var henholdsvis 671 og 505 mio. kr. Da den garanterede eksport i de to år meget vel kan have været omkring dobbelt så stor som garantiforpligtelserne ultimo årene, har således en meget betydelig del af Danmarks eksport til Iran også i 1987–88 været garanteret af Eksportkreditrådet.

Danmarks eksport til Iran har i perioden i meget betydeligt omfang bestået af landbrugsvarer (fetaost).

I årene 1985–88 er der indbetalt 11.813.000 kr. i risikopræmie for eksportkreditgarantier udstedt i forbindelse med dansk eksport til Iran. I den tilsvarende periode er der ikke udbetalt erstatninger til danske Iraneksportører, og hele præmiebeløbet kan således anses som dækningsbidrag til eksportkreditordningen. Der har i den pågældende periode således ikke i forbindelse med eksporten til Iran været ydet nogen subsidier – direkte eller indirekte – via eksportkreditordningen.

Spm. nr. S 751

Til økonomiministeren (11/4 89) af:

Glistrup (FP):

»Hvor stort træk på valutakassen forvoldtes i 1987 og 1988 af henholdsvis papir- og bilimporten?«

Begrundelse

Fodformede Fremskridtshadere påstår monomant, at det er bilernes skyld, at Danmark har valutagæld, til trods for at hver gang danskeren har hundrede tusinde kroner at købe bil for, kommer de to tredjedele eller mere i andre danske lommer (i altovervejende grad statskassen), hvorfor bilkøb er en af de mest effektive måder at kanalisere penge uden om valutaforbrug på.

Omvendt med papiret. Her har vi SF-herikerklassens vigtigste redskab til at tyrannisere befolkningen. Når skattevæsenet udsender sine